

односу на уметност: треба ли стварност да буде садржај уметничког дела, његов спољашњи контекст или подручје које се мора напустити да би се поново задобило.

Када је у питању Бењамин, утврдили смо да он није устукнуо од баналности која често прожима „стварност“ савремене епохе, већ је, напротив, прихватио могућност да баш та баналност чини неизоставну карактеристику духа времена којем припадамо и да се као таква она *мора филозофски мислити*. Такође, није устукнуо ни када је реч о тематизацији потпуно нових и савремених жанрова уметности, који настају као последица неумољивог техничког прогреса. Рансијер ће утврдити да свако *посматрање* представља *делање и активност*, те да су сви који тумаче, посматрају и промишљају стварност они који могу да донесу промену у свету у којем живимо.